

ДА ЗАПАЗИМ РАДОСТТА СИ В ГОСПОДА

Дейвид Уилкерсън
17 Май 2010

"... защото радостта в ГОСПОДА е вашата сила." (Неемия 8:10). Тези думи са били изговорени веднага след завръщането на израилтяните от вавилонския плен. Под ръководството на Ездра и Неемия хората са издигнали наново разрушените стени на Ерусалим и е трябвало да съсредоточат силите си към изграждане на храма и възстановяване на нацията.

Неемия свиква извънредно събрание пред портата на водата между възстановените стени на Ерусалим. "Тогава всичките люде се събраха като един човек на площада, който бе пред портата на водата" (Неемия 8:1). Според някои учени там е имало около 50 000 души.

Започнали са с проповядване на Божието Слово. Писанието казва, че хората са били гладни за слушането му: ".. и казаха на книжника Ездра да донесе книгата на Мойсеевия закон... Ездра донесе закона пред събранието от мъже и жени и от всички, които можеха да слушат с разбиране." (Неемия 8:1-2).

Не е било нужно тези хора да бъдат насилвани за Божието слово. Всред тях е имало всеобщ глад и те били напълно готови да приемат властта на Божието слово, желаейки да бъдат ръководени от него и да се съобразят с неговата истина.

Невероятно, но Ездра е проповядвал на събранието пет или шест часа, "от зори до пладне" (8:3) без никой от присъстващите да забележи как е минало времето. Вместо това, "... и вниманието на целия народ беше към книгата на закона." (8:3).

Каква невероятна сцена. В съвременната църква днес трудно ще се види подобно събитие. Едно истинско възстановяване никога не може да стане без този вид глад за Божието Слово.

Не се заблуждавайте, в тази сцена при портата на водата в Ерусалим не е имало красноречива проповед. Ездра не е провел сензационна служба. Вместо това, той е говорил директно от Писанията, четейки и разяснявайки значението с часове. И докато хората слушали, тяхното вълнение нараствало.

Понякога Ездра бил толкова завладян от това, което четял, че е спирал да „благослови Господа великия Бог“ (8:06). Славата на Господ е слизала мощно и всички са вдигали ръцете си в хваление: „и всичките люде отговориха: Амин, амин! като издигнаха ръцете си“ (8:06). В покаяние и съкрушеност „наведоха се та се поклониха Господу с лицата си до земята“ (8:06). След това са се изправили, за да опитат още.

Не е имало музика, манипулация и драматично свидетелство от амвона. Тези хора просто са имали ухо да чуят всичко, което Бог им е говорел.

Възлюбени, вярвам, че Господ желае да се движи между хората си по същия начин и днес. Съживяване и възстановяване като това, което виждаме да се случва с Божия народ в Книгата на Неемия 8 глава, изисква такова вълнение от Божието слово, каквото беше в онзи момент при Ездра.

То изисква хора, които са загрижени по същия начин да чуят и ходят в Божието Слово. Дори и най-пламенния проповедник не може да раздвижи едно самодоволно общество, ако не е гладно за Божията истина.

Резултата от това мощно проповядване бил неспираща вълна от съкрушеност сред слушателите.

Половин дневното проповядване не било достатъчно за гладните израилтяни. Те искали още повече от Божието Слово. За това, през останалата част от деня образували групи, начело със седемнадесет старейшини, освен Ездра, да ги водят в изучаване на Писанията.

"(Те), обясняваха закона на народа, а народът стоеше на мястото си. Четяха ясно от книгата на Божия закон и даваха значението, като им обясняваха прочетеното." (Неемия 8:7-8).

Когато хората проумяха Божия закон, те започнаха да скърбят за греховете си. "защото целият народ заплака, като чу думите на закона." (8:9). Опитайте се да си го представите: 50 000 души наведени в поклон до земята, в единство оплаквайки греховете си. Като чук Божието Слово е разбило гордостта им и техните стонове са отеквали далеч над хълмовете.

Искам да ви попитам: Дали едно пробуждане е само това? Дали едно слово може да бъде толкова пронизващо, че хората да падат на колене, плачат и се покаяват пред Бога? Самият аз съм преживявал такива святи събрания. Когато бях дете, семейството ни посещаваше "лагерни срещи" в „Лагера на земята на живите води“ в Пенсилвания. По време на тези събирания, второто пришествие на Исус бе проповядвано с такава сила и власт, че всеки бе убеден, че Христос може да се върне всеки момент.

Независимо, че тези прояви бяха истински, нито една от тях сама по себе си не може да привлече грешници в Божия дом. Представете си един не покаян човек, който се опитва да се държи на повърхността на изпълнения със стрес живот, проблеми в брака; наранен и объркан, страхувайки се, че живота му е безсмислен. Такъв човек няма радост и надежда. Нищо, което опитва не задоволява вътрешната му жажда. Единствено проявата на истинската радост в Исус е това, което го докосва всред неговата болка и тъга.

Нека да е ясно: съживлението при Портата на Водата в Ерусалим не беше за грешници. То беше за отстъпилите деца на Бог. Господ се опитваше да възстанови своя народ, да ги освободи от робството и да ги потопа в радост, за да ги направи по-силни. Всъщност, свидетелството, което Той иска преди всичко да видят Неговите хора е трайната, истинска радост - "радостта в ГОСПОДА е вашата сила" (Неемия 8:10). Тази радост, която идва от

истинско покаяние и доверие в Божието Слово, носи сила на Неговите хора и довежда грешници в Неговия дом.

Вярвам, че тази дълбока, постоянна радост до голяма степен липсва днес. Чувал съм християни да казват: "Ние се молихме за съживление в нашата църква". Но, това няма да се случи само чрез молитва. Не може да има такова пробуждане, докато хората не изпитат истински глад за Божието Слово. Те трябва да посветят целия си живот на ръководството на Писанията. Няма как да получим радост от небето, докато чистото Божие Слово не ни изобличи за нашето отстъпничество.

Когато Давид не се подчини, той изгуби радостта в Господа. Тази радост може да бъде възстановена само чрез истинско покаяние. Давид го знаеше и затова се молеше: "Измий ме съвършено от беззаконието ми и очисти ме от греха ми! Защото аз признавам престъпленията си и грехът ми е винаги пред мен. ... измий ме " (Псалм 51:2-3, 7). Давид също се помоли да се върне това, което беше загубил: "Върни ми радостта на спасението Си" (Псалм 51:12).

Когато Божието Слово е почитано, резултатът е изблик на истинска "радост в Исус."

По смисъл, Ездра каза на тълпите: "Вие огладняхте за Божието Слово и му позволихте да работи в сърцата ви. Вие се покаяхте и плакахте, и Бог е доволен. Но, сега е време да се радвате. Извадете кърпичките си и изтрийте сълзите си. Време е за радост! "

Славата на Господа падна върху Израил и хората прекараха в радост следващите седем дни: "И целият народ отиде да яде и да пие, ... и да направи голямо увеселение, защото беше разбрал думите, които му се говориха "(Неемия 8:12).

Тук еврейската дума за "увеселение" означава "радост, щастие." Това не беше просто едно добро чувство, а дълбоко, вътрешно изобилие и беше ясно за всички наоколо, че този извор на радост беше дошъл от небето.

Когато основахме църквата Таймс Скуеър през 1987 г., бързо осъзнахме, че пастируем в съвременния Коринт, в един от най-плътските райони в света. Следователно, трябваше да говорим изобличителни послания, които да събуждат сърцата на хората. Когато за първи път църквата отвори врати, нашите служби бяха посетени от много християни, които работеха в развлекателната индустрия - на сцена, телевизия и кино. Някои от тях бяха избрали да правят кариера в област, която съвсем ясно опозоряваше Господа.

Чудехме се как бихме могли да евангелизираме спасени хора от шоу бизнеса, когато нашите собствени църковни членове все още работеха в области от този бизнес, нямащи нищо общо със спасението. Така че, проповядвахме послание за "отделяне" и Господ започна да работи с хората. Много от тях се отказаха от доходни кариери в шоу бизнеса и Бог чудно ги благослови. Дори един бивш актьор сега е пастор на църква в Израел.

Открихме, че Бог е запазил един благочестив остатък за Себе Си в Таймс Скуеър, хора, които обичаха Неговото слово. На всяка служба те сядаха като гладни птици с широко отворена за храна уста. След това купуваха записана проповедта, за да я слушат и във вкъщи. Нашата църква преживя дух на покаяние, на желание и готовност да се подчини на Божието Слово.

Когато всички ние – служители и членове, попаднахме под властта и ръководството на Божието Слово, нашите служби бяха изпълнени с нещо повече от сълзи на покаяние. Светилището се изпълни със звуци на победа, радост и веселие. Имаше голямо щастие, защото започнахме да разбираме великата истина на Божието Слово. Хората плачеха от радост, когато започнаха да виждат кои бяха в Христос - че на кръста всичките им грехове бяха премахнати и те вече не бяха под Божия гняв.

За да запази радостта в Господа сред народа си Израил, Бог призова за още по-дълбока работа сред хората

Бог беше чул плача на израилтяните и им показа милост. Той обърна жалеенето им в радост, даде им викове и веселие, но сега ги призова да чуят нещо друго. Накратко, за да се поддържа радостта на Израил и да не бъде отново загубена, Бог трябваше да задълбае по-надълбоко.

Някои области от живота на хората все още не бяха подчинени на Словото Му. Господ беше дал радост на всички за определено време, защото искаше да знаят, че са обичани и пазени. Сега, по време на това състояние на приемане и радост, Той поиска от всички тях да се посветят на цялостно отделяне от света.

Бог каза на тези радостни души: "Аз съм много доволен от вас. Вие почетохте Моето Слово, покаяхте се от греха си, възрадвахте се в милостта Ми и се посветихте да Ми се подчинявате. Сега е време да действате в Моята любов. Искам да се отделите изцяло, да се откъснете напълно от светските влияния, които са се промъкнали в сърцата и домовете ви."

Елементарен факт е, че Божия народ не може да продължи напред в пълнотата на Христос, ако все повече не се отделя от духа на този свят. Ако умът ни не стане повече ориентиран към небесните неща, отколкото към заобикалящите ни светски удоволствия, радостта от спасението ни ще пресъхне. Тъжната истина е, че много вярващи не могат да се радват на спасението си, защото пренебрегват подчинението на Божието Слово. Подчинението на Неговото Слово е мястото, от където започват благословението и радостта!

Израил не искаше да изгуби славния си дух на радост. Така че, те се събраха отново, за да се подчинят на Бог за това: "И Израилевият род се отдели от всичките чужденци. И застанаха и изповядаха греховете си и беззаконията на бащите си." (Неемия 9:02). "и встъпиха в клетва и оброк да ходят по Божия закон... И се заклекна: Няма да даваме дъщерите си на народите на земята и няма да вземаме техните дъщери за синовете си!" (10 :29-30).

Никое от обстоятелствата и изпитанията на израилтяните не се беше променило; Бог промени тях. Неемия напомни на радващия се Израил как Бог промисли за техните предци в пустинята: Господ изля многобройни милости върху тях. Той ги учеше с Дух Си, водеше ги с

облак и огнен стълб. По свръхестествен начин ги хранеше с манна и поеше с вода, чрез чудо не позволи на техните дрехи или обувки да се износят (вж. Неемия 9:19-21).

Подобно и днес, Бог е обещал да излива същите милости върху своя народ. В средата на нашето страдание трябва тихо да отидем при Божието Слово и да се молим Святия Дух да го напише в сърцата ни. По този начин започваме да влизаме в Неговата почивка и мир.

Въпреки това, можем да изберем да продължим да живеем в пустинята, подобно на Израил. Неемия посочи, че предците на Израил са пренебрегнали Божия закон: "Но станаха непокорни и се надигнаха против Теб, и захвърлиха Твоя закон зад гърба си .. . Но Ти ги търпя много години и ..., но те не слушаха.... " (Неемия 9:26, 30).

Само радостта в Господ ни снабдява с истинска сила. Можем да говорим за нашите десет или двадесет години ходене с Христа, но ако не сме се доверили на Святия Дух да съживи Божието Слово в нас, радостта ни ще бъде краткотрайна. Трябва да имаме непрестанен глад за Неговото Слово и там е, където радостта започва и продължава.

Как да поддържаме радостта в Господа? Правим го по същия начин, по който получихме радостта Му в началото: обичаме, почитаме и сме гладни за Словото Му; постоянно ходим в подчинение чрез силата на Святия Дух.

В личен план, аз намерих радост и мир в своето сърце в деня, когато изях позицията си в Христа. Случи се, когато напълно повярвах, че в Христос мога смело да пристъпвам към трона на Бог. Вече не бях виновен за грях и нямаше да срещна гняв. Присъдата за греховете ми никога повече нямаше да бъде отправена срещу мен, защото Бог вече я беше изпълнил върху Сина Си на кръста.

Днес, Божиите хора имат това, което светиите от Стария Завет дори не можеха да си представят: праведност само чрез вяра, без дела. Много повече- ние имаме благословен мир, знаейки, че Бог вече не вменява греховете ни, защото сме в Христа. Това е живото Божие Слово, това е да се вярва на Писанията. Тази е надеждата, която носи на един вярващ неопишуема радост, мир и покой. И тази радост е нашата ежедневна сила, с която посрещаме всичките си страдания!

Нека нашия скъпоценен Господ да ви доведе на това място на почивка през всичките ви изпитания. И нека Неговата радост стане ваша сила. Амин!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2010 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Maintaining the Joy of the Lord](#) / [Да запазим радостта си в Господа](#)